

Milí farníci,

dnes začnu pohádkovým příběhem: V jedné orientální zemi se rozhodl stárnoucí král, že vyzkouší moudrost a důvtip svých rádců. Svolal si je všechny a řekl jim: „Kdo z vás mně připraví nejlepší jídlo na světě, stane se mým nástupcem na trůnu.“

Rádcové se ihned pustili do přípravy nejlepšího pokrmu. Když král později ochutnával jídla, připravená jeho rádci, zastavil se také u stolu, na který rádcé Nasredin položil výborně upravený hovězí jazyk. „Proč jsi připravil právě hovězí jazyk?“ ptal se král. „Protože jazykem můžeš, králi, pochválit druhého člověka, vyjádřit pravdu, můžeš jím někoho povzbudit nebo odpustit křivdu.“

Král ochutnal všechna jídla a řekl opět svým rádcům: „Udělám ještě jednu zkoušku. Připravte mně nejhorší pokrm na světě!“ Nasredin šel na trh a připravil králi znovu hovězí jazyk. Král se tentokrát opravdu velmi podivil: „Už jednou jsi mi tento pokrm přinesl jako nejlepší na světě. Proč mně ho nyní dáváš jako nejhorší?“ Nasredin řekl:

„Králi, jazykem můžeš také urazit, zalhat nebo odsoudit na smrt. Proto jsem ho nyní připravil jako nejhorší jídlo!“

Ta pohádka – zdá se – je aktuální ve všech dobách. Možná vnímáte, že mnoho lidí používá svého jazyka jakoby spíše v tom druhém případě. Lež, pomluvy, aroganci, snižování cti druhého člověka – to všechno dokáže maličký jazyk v lidských ústech. Někdy se člověk těžko brání proti slovům druhého člověka. Někdy se podobně sám proviní proti druhému. Věřící člověk by se však měl trochu odlišovat od druhých kvalitou a kultivovaností svého projevu. A když už tak nedokáže jednat „ti nahoře“, kteří by měli být vzorem pro ostatní, musí se o to zřejmě pokusit „ti dole“, kterým mnohdy zbývá pouze víra, že pravda, dobro a poctivost zvítězí.

Mám radost z toho, že i v naší farnosti se o to mnozí upřímně snaží.

P. Ladislav Kozubík, farář

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. ledna – pondělí	Slavnost MATKY BOŽÍ,
PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2. ledna – úterý	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře
Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. ledna – středa	Středa po oktávu Narození Páně
4. ledna – čtvrtek	Čtvrtek po oktávu Narození Páně
5. ledna – pátek	Pátek po oktávu Narození Páně
6. ledna – sobota	Zjevení Páně (<i>mše svatá v 17 hod.</i>)
7. ledna – neděle	Svátek Křtu Páně
14. ledna – neděle	2. neděle v mezidobí
17. ledna – středa	Památka sv. Antonína Velikého, opata
18. ledna – čtvrtek	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
21. ledna – neděle	3. neděle v mezidobí
24. ledna – středa	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. ledna – čtvrtek	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26. ledna – pátek	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
28. ledna – neděle	4. neděle v mezidobí
31. ledna – středa	Památka sv. Jana Boska, kněze

MALÁ KATECHEZE – „Symbol“

Na tomto místě se Vám pravidelně pokoušíme přiblížit význam nejrůznějších křesťanských svátků, zvyklostí a symbolů. Žijeme totiž v době, kdy lidé přestávají řadě symbolů rozumět. A jak říká doc. Kunetka: „Symbol, kterému lidé nerozumí a musí být znovu interpretován, postrádá svůj význam“. Má to svou logiku. Slovo symbol pochází z řeckého „symbollein“, což znamená „dávat dohromady“ nebo „spojit“. Krásnými příklady významu takového symbolu jsou historické příběhy o dvou polovinách prstenu nebo rozlomené pečeti. Tím si mohli dva lidé navzájem prokázat svou totožnost, dokázat, že jejich poselství je pravdivé. Jedna polovi-

na bez druhé by byla bezcenná. Pouze existence obou částí dává dohromady celek, který měl svou sílu a hodnotu.

Se symboly v náboženské oblasti je to obdobné. Mají také dvě poloviny. Jedna je zde na zemi, to jsou ony viditelné úkony a obrazy. Druhá polovina pomyslného prstenu se nachází „v Bohu“. A jedna bez druhé pro nás lidi ztrácí svou sílu. Vždyť, zůstane-li jen to pozemské, bude se jednat o pouhá prázdná gesta. A naopak, zbude-li pouze onen rozměr transcendentní, člověka přesahující, bez vyjádření zachy-

titelného našimi smysly, zůstane pro nás zcela nedostupným.

Abychom tedy pravdivě a ke svému užítku prožívali liturgii a užívali náboženských symbolů, měli bychom spojovat obě poloviny pomyslného prstenu, nebo, chcete-li, pečeti.

Věříme, že Vám také naše malé katecheze alespoň maličko pomohou k orientaci a hlubšímu chápání křesťanských symbolů. Vždyť my lidé jsme na symbolickou řeč a symbolické jednání odkázáni. Jak bychom jinak mohli alespoň lehounce a nedokonale „uchopit Neuchopitelného“?

(Lukáš Volný)

SVATÍ MĚSÍCE

Sv. Timotej a sv. Titus

Tento měsíc jsme naše pravidelné okénko nazvali „Svatí měsíce“. Důvodem je to, že 26. ledna vzpomínáme společně na Timoteje a Tita, žáky apoštola Pavla a biskupy.

Oba světci provázeli sv. Pavla na jeho cestách a sdíleli s ním radosti i útrapy života hlasatelů Evangelia. O tom, o jak významné spolupracovníky apoštola národů se jednalo, svědčí Písmo svaté, které obsahuje Pavlovy listy Timotejovi i list Titovi.

Sv. Timotej, kterého si sv. Pavel cenil snad nejvíce ze svých spolupracovníků, pocházel z Lystry, dnešní Konye v Turecku a biblisté se domnívají, že byl

pokřtěn na první misijní cestě apoštola Pavla. Na druhé cestě ho již doprovázel a po Pavlově smrti šel údajně do Efezu, kde zastával úřad biskupa. Jeho smrt je pro nás

zahalena tajemstvím, protože se dochovalo jen velmi málo pramenů. Ty zmiňují Timotejovu násilnou smrt kolem roku 97.

Rovněž sv. Titus byl původem pohan. Poprvé se objevuje jako Pavlův průvodce při cestě na apoštolský sněm do Jeruzaléma. Později ho sv. Pavel pověřil působením na řeckém ostrově Krétě. Podle několika podání se na Krétě stal také Titus biskupem. Zemřel zřejmě ve věku 94 let.

Různá vyobrazení znázorňují Timoteje jako biskupa s kytou a kameny. Tyto atributy naznačují, jakou smrtí pravděpodobně zemřel.

Sv. Timotej

Svatý Titus je představován s tváří prozářenou papsky, v pozadí obrazů bývá vidět hroučící se pohanský chrám.

(Lukáš Volný)

STRÍPKY

Obyčejný příběh

Zkumavým pohledem se zadíval na kopii sošky Pražského Jezulátka. Před několika dny ji převzal z rukou pana faráře s poctivým úmyslem dodržet nověnu, devítidenní pobožnost se zpěvy a litaniemi. Žena upravila a slavnostně ozdobila vyvýšené místo v hlavním pokoji, kde potom sošku postavila. Teď v adventu to byla vlastně nejkrásnější výzdoba, jakou kdy doma měli. Celá rodina se pravidelně scházela v určený čas, dcera doprovázela písně hrou na kytaru, dokonce i syn pochvalně bručel. Doma bylo teplo. Přesto nebyl spokojen. Věděl, že nesplnil hlavní podmínku nověny. Modlit se ve společnosti. V anonymitě města a panelové zástavby věc poněkud problematická. A tak seděl a bezradně si sošku prohlížel. Maminka, která už tu dávno není, mu vždy říkala: „Neseď tady a něco dělej, cokoliv, ale dělej!“ Maminka... A co kdyby se v sobotu, až pojedete do Brna pomáhat kamarádovi se stěhováním, zastavil v městečku na trase a navštívil matčinu dávnou přítelkyni? Doslechl se, že leží v domově důchodců po mozkové příhodě.

V sobotu zabalil sošku, ať neutrpí újmu, do peřin, které převážel, a vyrazil na cestu.

Po vstupu do pokoje však jeho odhodlání pohaslo. Místnost byla plná ležících pacientek. Paní Lída měla postel až u okna a zatímco venku krásně chumelilo, nejevila zájem o nic a nikoho. Její kalné oči se nepřítomně dívaly na jedno místo. Ani když do jejích vrásčitých rukou položil sošku Jezulátka, ani když na ni hovořil a říkal, kdo je a proč přijel, neprojevila žádnou pozornost. Ostatní ženy v pokoji se na něj dívaly zvědavě, některé pohrdavě (jak se mu zdálo). Po krátké modlitbě sebral poslední zbytek odvahy, zvedl se a začal všem rozdávat připravené ovoce. V duchu si nadával. Co tady vlastně dělám, co mě to napadlo! Vtom ho něco začalo pálit v zádech. Udiveně se otočil a setkal se s očima paní Lídy. Nikdy neviděl nikoho, komu by tak zářily oči. Dívala se na něj, on se díval na ni a věděl, že na ten okamžik nezapomene. Teď si byl jist.

S lehkým srdcem vyrazil do chumelenice a pokračoval v cestě. Nepamatoval si, že by někdy prožil tolik strachu při jízdě autem jako tenkrát. To kvůli Jezulátku v peřinách, v kufru auta.

(zaznamenala Margareta Špoková)

Vánoční dílny

Druhou adventní neděli uspořádalo naše společenství střední generace vánoční dílny. Na programu bylo zdobení svící ornamenty vystříženými z barevných voskových plátů nebo ubrouskovou technikou a vyrábění papírových vystřihovánek s vánočními motivy. Program však tentokrát začal netradičním způsobem, jinak, než předcházející

vánoční či velikonoční dílny, které naše „spolčo“ již v minulosti pořádalo.

Shromáždili jsme se ve velké místnosti na faře, která byla spoře osvětlena jen řadou blikajících svíček. K tajemné atmosféře přispělo i šero za okny, které se v tuto odpolední hodinu začalo pomalu ale jistě vkrádat do všech koutů. Když jsme se všichni

usadili a utišili, začalo se vyprávěním pohádkového příběhu o svíci a jejím světle, který byl jako ušitý právě pro tuto dobu – dobu adventní. Poslední věty příběhu byly umocněny tím, že se objevil „opravdový“ princ a závěrečnou scénu spolu s vyprávěným příběhem zahrál...

Po této „nedělní chvílce poezie“ se už naplno rozjely práce dětí i dospělých se svíčkami a vystřihovánkami. Pro nejmenší děti

byly v místnosti farní knihovny připraveny hračky, stavebnice a velké papíry na malování. Ti, kterým při práci vyhládko, si mohli zajít do kuchyně na buchtu, čaj nebo kávu.

Závěr vánočních dílen byl v režii otce Ladislava. Jeho žehnací pobožnost byla krásnou a působivou tečkou za smysluplně prožitým nedělním odpolednem.

(Z. a D. Vitáskovi)

PTALI JSME SE DĚTÍ...

Sárinka Šolcová: „*Nejvíce se mi líbilo lepení anděličků na svíčku. Tu svíci jsem zanesla do školky a druhou jsem ozdobila vánoční stůl doma.*“

Renátka Toporčáková: „*Pěkné bylo celé to vyrábění a hlavně pohádka s princem. Svíčku dám babičce pod stromeček.*“

Tereza Nováková: „*Vyráběla jsem svíce s voskem podle šablony andílka a svíčky. Mám ji pro maminku. Moc se mi tam líbilo.*“

Honzík Kocián: „*Byla to švanda. Lepil jsem vosk na svíčku, dám ji asi babičce. Chtěl bych na faře častěji něco vyrábět, vždycky bych s maminkou přišel.*“

KNÍŽNÍ OKÉNKO

V naší farní knihovně mi doporučila paní Marie knížku od Jana Dobraczyňského – *Listy Nikodémovy*.

Knihka pojednává o konverzi farizeje Nikodéma, o němž je dvakrát zmínka v Janově evangeliu (kap. 3, v. 1–21 a kap. 19, v. 39). Celá kniha se skládá z dopisů veleváženému farizeovi Justovi, věrnému příteli Nikodéma. Nikodém podrobně líčí Justovi celý průřez Ježíšova působení a zamýšlí se v nich nad Ježíšovými zázraky a slovy, kterým Nikodém ještě nemůže rozumět, neboť není zatím schopen zcela otevřít své srdce Ježíšově lásce. Celá kniha je vlastně Nikodémovým „evangeliem“. Nikodém však Ježíše zprvu vyhledává nejen pro jeho pověst úžasného člověka a snad i Mesiáše,

kteřá se roznesla po tehdejší Izraeli, ale také proto, že velmi miluje svou na smrt nemocnou manželku, a doufá, že Ježíš ji uzdraví. Nikodém ještě nechápe, stejně jako Ježíšovi nejbližší apoštolé, celý význam Ježíšova učení, i když je Nikodém velmi vzdělán ve starozákonních svitcích Tóry a sám píše posvátné haggady. Nechápe Ježíše, jak On se může stýkat s nevěstkami, celníky či jinak nečistými lidmi, nebo jen s lidmi docela obyčejnými. Jak to, že se obklopí dvanácti učedníky, kteří jsou „pouze“ rybáři? Nechápe, proč uzdravuje „hříšníky“, ale jeho manželka pak umírá...

Přesto jej Ježíšova slova fascinují a zároveň děsí. Má strach z farizeů ve veleradě, ale nakonec pohřbí Ježíšovo tělo spolu s jiným odvážnějším farizejem Josefem, který proto předtím navštívil Piláta. Cestou do Emauz potkává s Jakubem Ježíše a tehdy se po rozmluvě s ním přestává bát a konečně vše pochopí.

Kniha byla pro mne zajímavá hlavně tím, jak asi vnímali Ježíše lidé, kteří byli

„u toho“ – učedníci, obyčejní lidé, Jidáš, Pilát, Herodes, Annáš a celá velerada. Docela jsem se i vcítila do Nikodémova „bloudění“, tedy jakési permanentní necháповosti. Vzdělání a ctnostný život není zkrátka všechno. Nejdůležitější je LÁSKA!

(Magda Nováková)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahojky,
ŠŤASTNÝ A USMĚVAVÝ NOVÝ
ROK VŠEM DĚTEM PŘEJE VÁŠ ŽELVÁK
OSKAR. Proto, aby nebyl rok 2007 nudný,
snad pomůže i dětské okénko.

Chci vám také
všem, děti, moc poděkovat
za vaše výrobky s vánoční tematikou,
které se prodávaly na 3. neděli adventní.
Tato výstavka „DĚTI SVĚMU KOSTELU“
vynesla celých 3 755 Kč na opravu
našeho kostela.

Hádej, hádej, jak jen umíš, já to vím a ty to nevíš

1. Kdopak přišli z dále, aby Ježíškovi vzácné dary dali?
2. Shůry padá, neublíží nic, jenom studí, už vím víc.
3. Bělobradý mužiček celou noc čaruje, bez štětce a barviček na okna maluje.
4. Pět komůrek, jedny dveře.
5. Malý ptáček ohniváček nepije a nejí, ale svůj dům chraň si před ním víc než před zloději.
6. Nemá ruce, nemá nohy, vyšplhá až do oblohy.
7. Je jeden sad, má 12 záhonů, v těch jsou ve všech 4 brázdy a v každé z nich 7 hlávek.
8. Stojí čtyři bratříčci pod jednou čepicí, každého hostí, sami se postí.

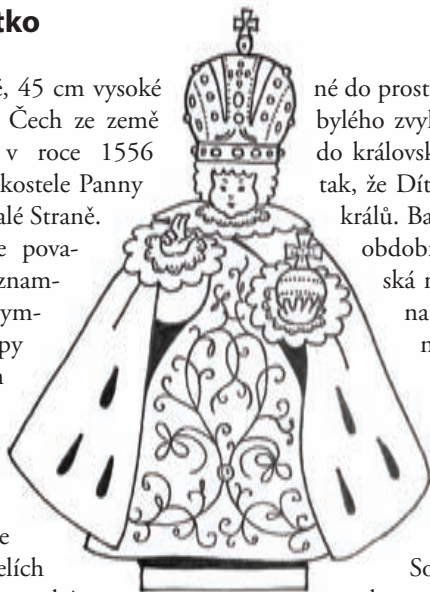
Řešení: 1. mudrci z východu, svatí Tří králové; 2. sněhová vločka; 3. mráz; 4. tukavice; 5. zápalka; 6. kouř; 7. rok, měsíc, týden a den; 8. stůl

Vyhráli všichni,

kdo sestavili puzzle **Pražského Jezulátka** z minulých čísel!

Pražské Jezulátko

Originál této spanilé, 45 cm vysoké sošky se dostal do Čech ze země původu Španělska v roce 1556 a dnes je umístěn v kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně. Pražské Jezulátko je považováno za jeden z významných církevních symbolů střední Evropy a je známo po celém světě, především ve španělsky mluvících zemích. S kopiemi této sošky se můžeme setkat v mnoha kostelích a jsou mu zasvěceny mnohé chrámy (v době mého dětství mělo své místo i v našem třebovickém kostele). Soška představuje malé Dítě Ježíše, obleče-

né do prosté bílé košilky. Podle starobylého zvyku je tato soška oblékána do královských šatiček. Vyjadřuje se tak, že Dítě Boží je zároveň Králem králů. Barva šatiček se střídá podle období církevního roku. Královská moc Jezulátka je umocněna také královskými insigniemi – korunou a v levé ruce říšským jablkem v podobě zeměkoule s křížem. Je tak zdůrazněno, že celý svět je v Boží ruce. Pravicí Jezulátko žehná.

Soška je vzácnou uměleckou památkou a těší se velké úctě mnoha věřících, kteří se před ní modlí k Bohu za vyslyšení svých proseb.

(Broňa Volná)

Básnička

Místo nožek velkou koulí,
ze které se břicho boulí.
Z každé strany ručičku,
v jedné drží metličku.

Vichřice už venku sílí,
kabátek má proto bílý.
Na něj místo knoflíčků
přidáme pár uhlíčků.

Z oblohy už padá vločka,
honem, nasadme mu očka!

Ze třípytíých knoflíčků
z maminičina šuplíčku.

Narazíme čepičku,
aby hrála hlavičku.
A z kouzelných kamínků
vyčarujem pusinku.

Potřebuje taky dýchat,
smrkat, frkat, občas kýchat.
Proto rychle, Petříčku,
upevni mu mrkvičku!

Když spojíš čísla od 1, vznikne obrázek.

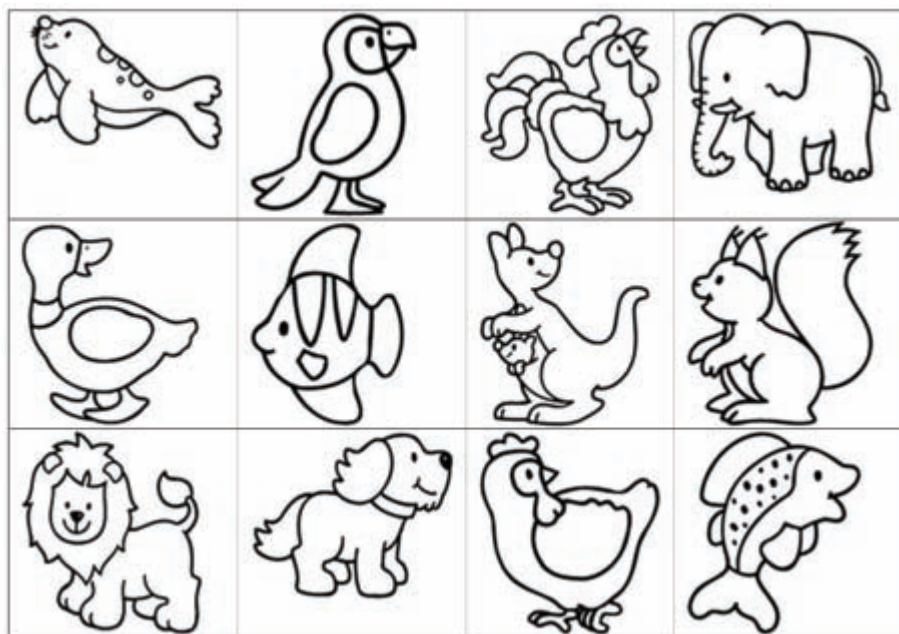
Nezbedný kluk ukradl kuchaři narozeninový dort. Kterou cestičkou zloděje dohoní?

Mám pro vás zase jeden testík o zvířátkách

1. Nejsilnější skus ze všech šelem
 - a) kočka
 - b) hyena
 - c) rys
2. Největší pták (přes 100 kg, 2,6 m výšky)
 - a) pštros
 - b) plameňák
 - c) čáp
3. Největší žába
 - a) rosnička
 - b) ropucha
 - c) skokan
4. Nejdelsí zobák (až 50 cm)
 - a) tučňák
 - b) pelikán
 - c) čáp
5. Savec dožívající se nejvyššího věku
 - a) orangutan
 - b) slon indický
 - c) zubr
6. Nejvytrvalejší přežvýkavec
 - a) velbloud
 - b) kráva
 - c) osel

Rěšení: 1b) 2a) 3c) 4b) 5b) 6a)

Vybarvi si ta zvířátka, která se krmí zrním

Víš, jak se jmenovali
tři mudrci, kteří přišli z velké dálky,
aby viděli malého Ježíška? Jsi šikula. Když
vyluštíš osmisměrku, dozvíš se, jaký byl hlavní
důvod jejich cesty.

K	A	Š	P	A	R	P	Ř	I
R	A	Z	A	T	L	A	B	Š
A	Z	D	L	I	H	M	E	Š
H	L	S	I	R	U	E	T	Í
C	A	Á	Y	D	M	U	L	Ž
I	T	M	R	P	L	O	É	E
L	O	C	A	K	K	O	M	J
E	I	A	D	Z	Ě	V	H	L
M	A	R	I	A	O	N	I	T

BALTAZAR
BETLÉM
DARY
HVĚZDA
JEŽÍŠ
KADIDLO
KAŠPAR
KRÁL
MARIA
MELICHAR
MUDRCI
MYRHA
ZLATO

Umiš
vystřihovat
vločky z papíru?
Jestli ano, tak nějakou
vystříhej, podepiš a vhod'
do krabice v sakristii.
Vystavíme je v kostele.
Já stříhat neumím,
tak jsem jich pár
nakreslil.

Napište mi,
jak si představujete
dětské okénko a jestli
znáte nějaký vtip, můžeme ho
spolu do okénka napsat. Mějte
se sluníčkově, pac a pusu,
želvák Oskar.

(Okénko pro děti pravidelně
připravuje Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

Roztomilý, asi jedenáctiletý klučina vyběhl ze školy. V ruce třímal banán, který se ten den rozdával jako příloha oběda ve školní jídelně. Myslíte, že se do něj s chutí zakousl? Ani omylem! Položil jej na zem a začal po něm skákat a dupat. Hlouček ostatních dětí klidně přihlížel. Když dokonal svoje dílo a z banánu zbyla jen kaše, vydal se spokojeně na cestu domů. Chtěla jsem kluka pokárat. Dotyčný na mne s upřímným

tázavým úsměvem vykulil oči. „A to se nesmí? Proč?“ „Prostě proto, že to bylo před školou, vole, ne?“ vyřešil situaci spolužák, dříve než jsem mohla začít s poučnou přednáškou. Teď jsem se zase nestačila divit já. Zkrátka, úcta k jídlu – Božímu daru, jak nás to kdysi učili naši rodiče a prarodiče, se dnes už nenosí.

(Broňa Volná)

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Předem se omlouvám, že dnešní teologické okénko nebude reflexí na některou z oblastí dogmatické, či fundamentální teologie. Bude spíše zamyšlením nad skutečnostmi, které v poslední době zaměstnávají mou mysl. A přiznám se, že mě trápí.

Možná se někdo z Vás dostal k výzkumu veřejného mínění, které nedávno zveřejnil internetový server idnes.cz. Podle tohoto

výzkumu je důvěra lidí v církve jako instituci velmi špatná. Četl jsem již řadu reakcí v křesťanských periodikách a některé se nesly v duchu názoru,

že dnešní společnost církev nezná (a znát nechce), tak jak ji může posuzovat...?! Osobně se s tímto stanoviskem neztotožňuji. Vždyť, co je to církev? Církve jsme my, křesťané. Ani církevní instituce nejsou anonymní masou bezjemenných zaměstnanců, ale jsou reprezentovány opět námi křesťany. A nás přece lidé znají. Vždyť mezi nimi žijeme. Odmítají tedy lidé církve Kristovu, nebo církve, kterou jim svým jednáním a chováním prezentujeme my? Ano, přiznejme si, že sice jsme součástí Kristovy církve, ale mnohdy vystupujeme spíše naopak. Jsme samozřejmě chybující a budeme chybujícími vždy. Stejně tak světcí měli své chyby. Ale proč se stali svatými? Protože s těmito chybami nepřestali bojovat, pokorně si je přiznávali a nebáli se je pojmenovat.

Jak jsme na tom my, moderní lidé 21. století? Bojím se, že se příliš často Boha po vzoru Piláta ptáme „co je pravda?“. Relativismus, zdá se, pronikl i do křesťanství.

Ustrnuli jsme na několika tématech, která považujeme za nosná. Stále se

hovoří o sexualitě, antikoncepci, eutanázii apod. Jsou to jistě životně důležité záležitosti. Proč však také častěji neříkáme, že nekřesťanské a Boha i lidi urážející je porušování daného slova, lež, pomlouvání? Proč není mezi křesťany samozřejmostí považovat za Bohu odporné, když se křesťanští podnikatelé dopouštějí daňových úniků, používají nefér způsoby, nebo dokonce zneužívají a ponižují své zaměstnance? Setkal jsem se s řadou takových případů a není jich málo. Proč si neříkáme věci do očí? Když je to z lásky, proč je tedy vůbec říkáme?

Ne, nejsme vůbec horší než jiní lidé. Ovšem my jsme přijali Kristovo Slovo. My se přece nemusíme ptát „co je pravda?“. Nebo jsme přeslechli: „Já jsem pravda...“?

Toto zamyšlení nemá být nějakým sebe-mrskáčstvím a vykreslením nás křesťanů jako zlých a nenapravitelných. Jen si myslím, že bychom měli znovu objevit hodnotu pokory. Ne poníženosti, ale pokory ve smyslu odvahy přiznat svou nedokonalost, dokázat pojmenovat své chyby. A nevnímat své křesťanství jako povolání „být elitou“, ale povolání „být ve službě“. Pak budeme skutečně prezentovat pravou církev. Chybující, ale odhodlanou své chyby napravit, církev láskyplnou a přijímající. Jen tak se nám podaří smýt nánosy bahna neupřímnosti, které na nás ulpěly a přes které svět nemůže spatřit naši pravou tvář.

(Lukáš Volný)

Nabídka

Nabízíme Vám CD s nahrávkami dvou přednášek otce Pavla Kuchaře na téma „Seberealizace v dnešní době“. Vzhledem k velikosti souborů nemohou být nahrávky zasílány elektronickou poštou. Zájemci mohou psát na e-mail lvolny@volny.cz, nebo se nahlásit v sakristii. Cena za CD s nahrávkou bude ve výši prázdného CD, maximálně do 10 Kč. Zájemci mohou dodat i vlastní CD. V případě individuálních požadavků mohou být přednášky přetočeny i na audio kazetu.

pf 2007

Redakce MANY přeje všem třebovickým farníkům i jejich rodinám požehnaný a milostiplný nový rok 2007.

RECEPTÁŘ

Kynuté rohlíčky (40 ks)

Ingredience:

50 dkg polohrubé mouky
25 dkg tuku (másla, Hera)
1 vejce
špetka soli
citronová kůra

Na vykynutí:

12 lžic vlažného mléka
5 dkg droždí
5 dkg cukru

Ořechová nádivka:

20 dkg mletých ořechů

2 lžíce rumu

4 lžíce horké vody

trochu citronové kůry, skořice a práškového cukru dle chuti

Z ingrediencí vypracujeme těsto, rozdělíme na 5 dílů, ze kterých tvoříme bochánky a dáme do lednice na ½ hodiny vykynout. Vykynuté těsto vyválíme na placku a rozdělíme na 8 dílů. Pak plníme náplní (jablka, tvaroh, mák, ořechy), svineme do rohlíčků, pomazeme rozšlehaným vejcem a upečeme.

(Jarmila Vodičková)

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 1. 2007